

лѣтъ; саваѣ, саваѣ; тѣка трѣбва едно твърдо рѣшеніе, и трѣбва да речешъ: искамъ да простѣхъ неприѣтелѣтъ си, защото, тѣи ми заповѣдва Богъ съ своѣта си заповѣдь; той дѣла: „любите врагѣи вѣаша.“ Тѣи ли показва той съ примѣра си; той пригвозденъ на Кръста, прости оныѣ, които го вѣхъжъ распяли: „Отче ѡстаѣви ѣмъ.“ Искамъ, защото, ако азъ не простѣхъ, нити за мене има прощеніе; тѣи сѣ пресича вѣзелѣтъ. Сла на дръгѣма на сребролюбіето; тѣка толко сплитаніѣ! Много сладка е сиромашката крѣвъ, много вѣдно е чюждото нѣщо; изалъ си го, усвоилъ си го, и сега дѣлашъ: какъ да го върнѣжъ! да осиромашѣ ли кѣщата си, и дѣцѣта си? Да си смалѣжъ ли доходыты? Да сѣ лишѣжъ ли отъ имота си? Нѣ азъ пакъ сѣ трѣбва единъ пѣтъ да сѣ покажъ; защото тѣка има едно небесно царство. Тѣка сребролюбіето тѣ стага твърдѣ много, ты искашъ да посѣгнешъ, и то тѣ държи; искашъ да подадешъ тамъ гдѣто си обидѣлъ, и то ти прислѣта онока, което ти остава; е, Христіанино, до гдѣто ты правишъ такыѣ смѣтки, ты никогы не развързѣлъ вѣзелѣтъ; саваѣ, саваѣ; тѣкъ трѣбва едно твърдо рѣшеніе, и трѣбва да речешъ: искамъ да върнѣжъ чюждото нѣщо, защото дръго іаче нѣма за мене спасеніе. „Непрáведное невлагославлѣетсѣ,“ пѣ-добрѣ е да осиромашѣжъ, нежели да паднѣ въ мѣката. Язъ си обичамъ дѣцѣта, нѣ азъ обичамъ и дѣшѣта си. „Яще ѣбѣ хѣщеши ѡстаѣвити чадѣмъ своѣмъ богатство мнѣго, ѡстаѣви Бѣжій Прѣмыслъ,“ дѣла Златовѣтъ; тѣи сѣ прерѣзва вѣзелѣтъ. Нека дойдемъ на третѣмъ вѣзелѣ, който е пѣтъскыѣтъ: о, и колко стѣгнѣтъ вѣзелѣ; наистина тѣка не виждашъ ни начало, ни край. Да оставишъ блѣдницѣта, или онаѣ чюжда жена, която държишъ, дѣлгото навѣковеніе съ неѣ не е вѣкъ вѣзелѣ, то е желѣзна верига; цю да рѣкѣжъ? или хѣбость-та ѣ, или хѣтрость-та ѣ, или не знамъ кое, тѣ е ѣмало, поробило, и отнѣло ти е чюството, и ѣма, и свободѣта. Нѣ слава Богъ, ты искашъ да сѣ покаешъ единъ пѣтъ; тѣка има едно небесно царство: нѣ пакъ съзѣты ѣ, дѣмыты ѣ, влюбѣніѣта ти не тѣ оставѣтъ; нѣкакыѣ обѣщаніѣ тѣ държатъ. Язъ тѣ глѣдамъ, и тѣ жалѣжъ, съ една нога (кракѣ) излизашъ на вѣнъ, а съ дръгѣта стоишъ вѣтрѣ въ кѣщата ѣ; трѣгнѣвашъ, и пакъ сѣ вѣрѣшашъ, отѣрѣшашъ сѣ отъ неѣ, и пакъ іѣ обѣкнѣвашъ; твоето сѣрдце е разрѣзано на дѣѣ: еднѣта половина държи она, а дръгѣта Дѣхѣвникѣтъ;